

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Demian Tudor

ABONAMENTUL:
Pentru particulari pe an 5000 lei.

Anul nădejdilor

Pe pânza întumecată a vremurilor grele, în cari se frământă lumea de azi, s'aprinde un mareț fulger de lumină. Știrile ce ne sosesc pe undele eterice, ne dau certitudinea că anul 1947 va fi anul nădejdilor, când deasupra tuturor popoarelor din lume, se va cobori porumbelul alb, cu ramura de maslin. Deși adversitățile nu sunt limpezite peste tot, nădăduim într'o pace generală, străbătută de principiile justiției divine.

Optimismul robust creștin ne va da un nou avânt și un efort mai puternic, spre o viață mai vie, mai activă și mai liniștită.

Ce înfățișare va avea lumea de mâine și care va fi orânduirea ei: politică, religioasă și socială? În haosul desorientării, combinațiile absurde și prorociile gratuite circulă cu multă curiositate. Este logic însă că, dacă la temelgia unui popor există o concepție de viață, aceea nu poate fi decât creștină. Intreaga noastră civilizație și orice progres sunt răsărite din principiile evanghelice coberâte pe pământ de Hristos Mântuitorul.

În chip cu totul deosebit suntem încopciați de Hristos și de Biserica Lui noi Români, prin tot trecutul și prin întreaga noastră tradiție. Iată de ce, sîntea vieții noastre publice și particulare va trebui să poarte și în viitor pecetea lui Hristos.

Plutim încă și vom trăi mereu în misterul operei de mântuire răsărită în ieslea din Vifleem. Îi savurăm căldura sfințeniei și totdeauna ne vom sprijini viața pe această măreață minune. După scurgerea unui timp de aproape douăzeci de veacuri, Hristos a rămas același: izvor viu și nesecat de energii spirituale, ferment de cultură și factor de înflorire, în care se făuresc nădejdile noastre într'un viitor mai senin și mai mareț.

La răscrucea vremurilor, când se plămădește noua ordine a lumii și când se va de-

chide și pentru neamul românesc o nouă epocă de înălțare și înflorire, imperativul suprem al Bisericii românești este: datoria. În mijlocul valurilor furioase, cari frământă din greu și viața sufletească a poporului român, Biserica noastră, ca o mană bună, va implânta stâlpul de foc al adevărurilor eterne, cari numai ele singure potolesc asperitățile între diferitele clase sociale și ne conduc pe drumul mântuirii. Dorim ca înalții noștri Ierarhi să-și reia locul de înaltă conducere în fruntea poporului român. Și cu glas de tunet, cu vervă de foc și cu crucea înălțată spre cer, să ridice întreaga noastră viață reală, cu toate formele ei, spre cel mai mareț ideal, la care poate nădădui un popor vrednic și cuminte ca al nostru. Prelaților noștri li s'a dat torța de lumină, cu care să conducă convoiul românesc cu entuziasm nemărginit, și dacă va fi cazul prin cele mai grele sacrificii, la „pământul făgăduinței”. Entuziasmul celor doisprezece apostoli, a săvârșit cel mai mare miracol din istoria univărsală: răspândirea creștinismului. Trebuie convinse toate păturile sociale ale poporului român că forța patriei și viitorul de aur pe care îl visăm, răsare și crește din sfintele altare ale bisericilor românești. Acolo este comoara noastră, acolo sunt sufletele, suspinele, lacrimile și nădejdile noastre.

În programul de spiritualizare pe care trebuie să-l inaugureze Biserica ortodoxă, punctul nevralgic îl formează reincreștinarea păturei noastre intelectuale, precum și a muncitorilor din diferitele fabrici și ateliere. O atenție specială să se dea educației morale a tinerețului intelectual de ambele sexe, care lasă foarte mult de dorit, servitorilor și servitoarelor dela orașe etc. Trecuți prin școli prea puțin atente la latura religioasă, intelectualii noștri — cu puține excepții — s'au îndepărtat și de credința și de tradiția Bisericii străbune. Se va

da o luptă grea, până când Biserica își va putea afirma doctrina și drepturile în fața acestor suflete impregnate de un vast indiferentism religios. Ei formează elemente de destrămare dureroasă, în mijlocul colectivității românești.

Neghina a năpădit ogorul sufletească la mulți intelectuali români, încât firul de grâu curat, este amenințat să se înece în burueni. Biserica să-și trimită apostoli harnici în largul holderlor, pe cari să le plivească cu zor, zi de zi și ceas de ceas.

Vina și răspunderea acestei eclipse, o poartă în mare parte Biserica noastră, care, ori a neglijat, ori — în vuetul tehnic al veacului nostru — n'a știut propovădui pe Hristos, așa cum trebuie.

Drumul adevărului este lung și greu. Lumea este îndoelnică și nu prea ascultă chemările spre înălțimi. Este totuși dornică de adevăr; dacă îl află, se bucură și îl primește.

Pentru a readuce rostul poporului român în alvia creștinismului genuin ortodox, Biserica va folosi toate resursele sale spirituale, utilizându-le în conformitate cu vremurile și cu

stările de azi. Ea va apare pe toate șantierele de viață și de muncă. Se va amesteca în foteala mulțimei, înfruntând riscurile, praful și răutatea zilei. Peste cei obidiți va cobori harul lui Dumnezeu, iar pe cei însetați după apele cristaline ale credinței, îi va conduce la izvorul mântuirii.

Este ideal acest plan de recădire, pe care acest modest articol îl aduce pe fișa actualității, ca un desiderat. Prin el poporul român se va încadra iarăși în armonia legilor eterne. În ciuda tuturor sacrificiilor, Biserica noastră va trebui să îmbrățișeze acest proiect al învierii. Adevărurile ortodoxiei românești trebuie vestite cu un entuziasm pasionat și cu un fanatism sfânt. Altcum energiile românești vor trece sub steagurile unor idoli moderni, unde ele cred că slujesc tot lui Hristos. Dacă iluzile omenești își pot găsi legiuni întregi gata de orice jertfă pentru himere trecătoare, Biserica românească să nu-și găsească apostoli și credincioși, gata de aceleași entuziasm în slujba lui Hristos?

Protopop: S. STANA

Exemplul Invățătorului

Iisus a lămurit adevărul prin cuvânt. Un îndemn sau o parabolă ne fac să simțim puterea înfăptuirilor Sale. Impărăția lui Dumnezeu a fost asemănată și cu un om, care a făcut o cină mare. Cum totul era gata, neprezentându-se invitații, stăpânul și-a umplut casa cu toți nechemații.

Toți oamenii din lume sunt îndreptățiți a intra în împărăția cerurilor, indiferent de rasă și indiferent de condițiile materiale și sociale. Toți pot avea bucuria de a sta la masa Stăpânului, de a gusta din bunătățile Lui, de a întreține o discuție cu El.

Când fiul rătăcit revine la sânul tatălui, i se face un ospăț de așa proporții și cu atâta risipă, încât supără pe fratele mai econom.

Dar să zăbovim de astă dată a vedea momentele de viață socială, trăite de Mântuitorul pe pământ, cari pentru noi sunt exemple demne de urmat.

„A venit Fiul omului mâncând și bănd și zic: tată, un om mâncător și beutor de vin, prieten vameșilor și păcătoșilor (Mt. 11,19). A fost ceea ce numim azi sociabil. A sfințit nunta pri prezența Sa, a mântuit familia de vameși și păcătoși, intrând în casa lor și stând la masă cu ei. Și ca o coreană a propovăduirii, a lăsat exemplul organizării unui ospăț: „Cina cea de taină“. Chemați au fost puțini, dar toți au fost prezenți. Legea iubirii a fost așa de arzătoare în sufletele celor chemați, încât a lămurit aural

credinței de rugina trădării și a dat prin conștiință cea mai grozavă pedeapsă, sinuciderea.

Dar nouă ne răsună puternic porunca: „Acesta s'o faceți întru pomenirea mea“! Executăm porunca împărtășind prin taina sfântă pe cei ce doresc a se uni cu Hristos. Oare este de ajuns?

Drumul larg, ce conduce spre adevăr ne îndrează în el cu viața de toate zilele. Fiecare clipă ce o trăim este câte un înger, care zboară — fără să se reîntoarcă — spre a raporta Stăpânului cum am petrecut-o. Din împrejurările în care am primit porunca să ne aducem aminte de El, din felul Lui de viață și noi trebuie să scoatem o pildă de urmat. Și noi trebuie să ducem o viață socială. Simplu fără a cădea și noi avem obligația de a participa la ospetele multora. Și aceasta nu pentru a satisface o dorință proprie, ci pentru a împlini voia Lui, pentru a-i face ucenici, pentru a ne arăta cine suntem cu adevărat, în sfârșit pentru a-i urma exemplul.

Din invitați vom deveni gazde la cina pe care noi o pregătim, pentru a chema prietenii și colaboratorii noștri cei mai apropiați. În atmosfera familiară se vor deslega limbile și se vor deschide inimile. Ba, mai mult chiar! În aceste intime conveniri, după ce simțim ce ne leagă unul de altul și constatăm ce nu trebuie să ne despartă, se pot lua hotărâri și realiza lucruri, pe cari nu le cunosc ospetele mari.

Atunci par 'că înțelegem pe Lacordaire, care ne spune: „Nu este bine să faciți din Iisus Christos, stăpânul nostru, o excepție din mersul general al lucrărilor, nici din biserică o societate pierdută în negura veacurilor și a națiunilor; nici din credință o lampă obscură, care mai licărește, doar în câteva suflete privilegiate; nici din viața creștină o existență, care n'are legătură decât cu ea însăși și care protestează în contra tuturor.”

„Cu credință și cu dragoste să vă apropiați!“. Așa este îndemnul către cei ce doresc să retrăiască comuniunea de viață cu Iisus. Oare în ce ar consta, după exemplul învățătorului credința și dragostea sufletului creștin? Eu cred că în conveniri cât mai dese și cât mai sincere, atât din partea gazdei, cât și din partea celor chemați. Prin urmare, în drum spre oina Domnului să mai zăbovim în casa Martei, să ospătăm creștinește cu păcătoșii, să bem la nuntă, să prânzim cu vameșul Zacheu. După aceste trăiri, poate ajungem să iubim și să ajutăm pe aproapele. Primind lumina cea adevărată, înțelegem exemplul învățătorului și-i mai înțelegem Cuvântul Lui: „Tot ce ați făcut unora mai mici dintr'aceștia mie ați făcut“.

Teofan

Momente Biblice

III.

Pe drumul rătăcirii omului, miracolul e cea mai mare opintire; — opintire zguduitoare, căci în prăvălirea lui el frânge pentru totdeauna încrederea în puterea de cunoaștere a omului. Nu mai sunt eu cel ce cunosc de acum, ci morții a căror mărturisiri le cred pentru că poartă pecetea extraordinarului, pecetea miracolului.

Dar, Dumnezeu fiind pretutindeni, nu este extraordinar. El nu se ascunde în miracol ca într'o manție fermecată; de aceea, nici mărturisirea morților nu duce la cunoașterea Lui. Nici în ea nu găsește omul stămpărare setei, și negăsind stămpărare, omul va stărui în căutare, și ca atare, îl va putea găsi. Căderea omului de până aci, oricât ar fi de adâncă, nu e fără de întoarcere.

Dacă însă, odată cu pierderea încrederii în puterea-i de cunoaștere, omul își înăbușe și setea, refuzându-o, el e pierdut. Fără de acest imperativ al căutării, viața lui e oarbă, e fără sens. Și pentru că viața fără de sens e peste puterile omului, omul a început să se mintă, formulând și impunând vieții lui sens, după puterile lui. Cum însă, în urma atâtor înfrângeri, puterile îi sunt sleite, omul și-a coborât viața la nivelul celei a animalelor, și adesea nu s'a oprit nici aci, ci anarhizându-și simțurile, a coborât atât de jos, încât nici amintirea omenescului din el, într'un asemenea adânc, nu mai are ecou.

Omul senzorial, scăpat de obsesia propriului lui adânc, a căzut sub teroarea mediului exterior. Viața lui nu mai este o curgere din lăuntru în afară, nu mai este o căutare continuă și consecventă cu sine însăși, ci-i frământare de reacțiuni haotice ca și mulțimea excitațiilor ce o hrănesc; este voința de a fi cu orice preț, chiar fără de justificare.

Voința asta de a fi, aduce după sine individualizarea arbitrară a vieții și prin asta, creerea unor infinit de multe centre de gravitate. Fiecare om în ipostaza asta se socotește scop în sine. Fiecare caută să fie, împotriva semenului lui, — și asta, nu pentru că își urăște semenul, ci pentru că voința de a fi, hrănită cu lumea din afară, duce în mod iminent la izbiri. E lupta pentru existență.

Propriu vorbind, lupta pentru existență este specifică omului luciferic, omului căzut a doua oră, omului care socotindu-se el însuși rațiunea lui de a fi, se sbate să-și croiască o lume pe măsura lui.

Lumea lui Dumnezeu, redusă la natura materială, nu îl mulțumește. E prea îngustă și prea e mășteră cu el, de aceea primul protest al noului Lucifer s'a ridicat împotriva ei. Natura trebuiește curcerită, iar el, noul stăpân, o va desăvârși cum el crede de cuviință.

Calitatea de stăpân, incumbă pe cea de autonomie și de totală libertate față de stăpânire. Stăpânirea este condiționată de mine; eu în schimb, niciodată de ea, căci în momentul în care ea mă condiționează, nu mai sunt liber și ca atare, nu mai sunt stăpân.

Calitatea asta de stăpân, împotriva tuturor aparențelor, omul vremurilor noastre, — căci este omul luciferic — nu a avut-o niciodată. Oricât de multe ar fi progresele științei, și oricât de coplesitoare rezultatele ei, taina stăpânirii îi rămâne ascunsă pentru că știința zilelor noastre nu este fructul căutării adevărului, ci consecința voinței de a fi.

Voința de a fi, se hrănește cu pâine. Pâinea i-o dă pământul. În afara pământului, ea nu poate via. Ea e legată de el. E cu atât mai mult legată, cu cât mai multe vor fi rădăcinile pe care i le va înfige știința; știința dela care așteaptă înstăpânirea.

Înainte de a fi știința, dependența omului era numai față de natură, față de capriciile ei. Odată cu știința, această dependență s'a mărit, datorită specializării pe care ea o presupune, adăugând astfel la capriciile naturii, capriciile mult mai anarhice ale omului. În felul ăsta, lupta la care a fost constrâns omul luciferic, în loc să se sfârșească, s'a complicat, luând proporții catastrofale. Războaiele sunt fazele violente ale acestei lupte.

La baza războaielor stă interdependența dintre oameni. De aceea, împotriva războaielor se poate lupta cu o singură armă: libertatea. Adevărata libertate însă, nu este de drept, ci de fapt; adevărata

libertate nu se cucerește dela puternicii zilei, sau dela dușmani, ci se câștigă prin interiorizare. Libertatea e în sufletul fiecăruia, ca de altfel și robia. Libertatea e o calitate a sufletului pe care nu o poate nimeni încălca, oricât de crunți ar fi dușmanii, și oricât de negre și reci temnițele cu ale căror zăbrele amenință. Libertatea e stare lăuntrică, e pace; pacea lui Dumnezeu; a lui și nu a oamenilor. Pacea oamenilor e prea trecătoare, de aceea, să ne punem nădejdea în Dumnezeu mai mult decât în orânduiri omenești.

Și dacă totuși, omule sufletul tău vibrează înfiorat la gândul că ai putea să fii făcător de pace, începe prin a învinge ispita. „Amin amin grăesc vouă, nu numai cu pâine trăește omul, ci cu tot cuvântul lui Dumnezeu“. De vei înțelege, omule, taina acestei hrăniri, și vei trăi așa, vei avea pace, și având pace, o vei putea și altora da, așa cum a dat-o El: ca părinte, nu ca învățător; pacea lui nu pacea lumii.

V G.

Către Isvorul Tămăduirilor!..

Tot ceea ce s'a scris, ori s'a vorbit, până acum despre marile nenorociri pe care le-a brăzdat adânc trecutul război în bietul nostru organism social, sunt prea puține pentru a ne înfățișa toate rănilile și mai ales, prea neputincioase, pentru a le găsi o cât de mică alinare.

Nu e colț de lume aproape, și nici cămin, care într'un fel sau altul, să nu fi suferit în urma acestui nedorit și groaznic cataclism. Ce e mai dureros însă, e că șirul suferințelor nu a putut lua sfârșit odată cu el.

Cine va putea oare pune stavilă pâraurilor de lacrimi cari mereu vor înroua ochii bietelor mame, a căror fii și-au dat viața departe prin locuri necunoscute, în iureșul sinistru al gloanțelor!?

Sau cine va reda văduvilor pe iubiții lor soți perduți în același fel?

Dar câți orfani încă, nu-și așteaptă și azi pe dragii lor părinți. Aceștia nu pot bănui groaznicul adevăr, care de cele mai multe ori li-se ascunde cu grijă și privirea lor va sirunta neîncetat zarea, doar, doar, va zări pe cel de mult așteptat cu dor și drag!

Dar soarta lor e definitivă. Rămân și vor muri orfani. Pe marea acestei vieți, vor fi singurii cărmaci ai bărcii lor, fără nici un ajutor în lupta cu nemiloasele ei valuri.

Lor nu le-e dat să se mai bucure de mângâierea părintească și fruntea lor nu va mai simți nici odată, sărutarea caldă de tată!

Câte milioane de familii, nu s'au risipit în cele patru vânturi, gonite de furia oarbă a războiului ce nu cunoaște milă, cu toată agoniseala unei vieți rezumată în câteva boccele, plângându-și în pribegie

soarta lor amară pela uși străine!..

Dar invalizii, acești schilozi fără vedere, fără mâini, fără picioare, își vor târi o întreagă generație restul mădurelor lor pela toate răspântiile de drumuri, cerșind mila trecătorilor, a căror inimă se înmoaie atât de greu și se pleacă cu atâta anevioie, la durerea celor suferinzi.

Oare nu și pentru noi s'au jertfit aceștia? Nu lor oare le datorăm pacea, libertatea, liniștea, fericirea, pământul pe care noi îl călcăm cu nepăsare iar ei l-au frământat cu sângele lor? Dar cine mai are timp să se gândească la toate acestea. Egoismul întunecă rațiunea, împietrește inima și oamenii nu năzuesc decât spre un singur ideal, — îmbogățirea cât mai rapidă, — oricum și în orice fel, chiar dacă pentru aceasta, ar trebui în goana lor oarbă să calce în picioare, tot ce-i dreptate și adevăr!

S'a zduduit din temelii bietul așezământ al edificiului omenesc. Lumea s'a trezit ca după un vis rău. Și, ca în genere, după fiecare război, și de această dată, omenirea s'a găsit orbecăind iarăși după calea cea adevărată, rătăcită pentru un moment. S'a văzut în fața unei răscruci, unde stăruie un gigantic semn de întrebare: Incotro! ?..

Lacrimi, durere, suspin, orfani, schilozi, mizerie, foame, rătăcitori prin lume, iată ce-a semănat războiul cu o largă dărnicie în ogorul acestei lumi. Toate acestea sunt răni adânci săpate în corpul uman, la cicatrizarea cărora trebuie să tindă toți supraviețuitorii.

Dar cum se pot vindeca atâtea mari și dure roase răni? Cine poate să repună lumea iarăși în adevăratul ei făgaș? Care 'i remediul? Ce fel îi rețeta? Și unde 'i doctorul?

Iată întrebări la care gânditorii veacului acestuia s'au întrecut în a da tot felul de rețete, care de care mai pretențioase.

Unii văd salvarea într'o singură unire și un efort comun al tuturor. Alții vorbesc despre o restabilire a echilibrului economic, o balanță comercială justă, liberul schimb, monopolizare, etc. etc....

Curentele sociale, își reclamă unul mai tare ca celălalt puterea lor de tămăduire.

Nu disprețuim aceste considerente și nu tăgăduim elaboratorilor dorința lor de bine, dar constatăm numai cu adânc regret, că prea puțini sunt acei cari s'au gândit la adevăratul tămăduitor, care înainte de veacuri a fost recunoscut ca Doctorul suprem al trupurilor și al sufletelor!

Peste tot se caută remediul, numai acolo unde trebuie, nu. Lumea s'a îndepărtat dela percepțele evanghelice și a rătăcit drumul cel bun. Câți mai sunt dintre aceia care mai aleargă cu sete la unicul, adevăratul și nesecatul isvor al tămăduirilor, ce se revarsă veșnic din coasta și semnul cuelor lui Iisus, cel răstignit sus pe Golgota! ? Căci sângele ce s'a

scurs de sub coroana Lui de spini pe Cruce, s'a făcut nemuritor medicament pentru toate neamurile în veșnicie. Iată adevăratul izvor al tămăduirilor!

Cărăruia ce duce însă către el, e pustie azi și au năpădit-o bălăriile, deși e singura care ne mai poate îndrepta către adevăratul balsam de viață nouă.

E pustie și neumblată cărăruia, pentru că după cum zice însuș Mântuitorul: „*au orbit ochii lor și inima lor s'a împlietrit ca să nu vadă cu ochii și să nu priceapă cu inima și să nu se întoarcă ca să-i vindec*“ (Ioan 12,40).

Iată cuvinte, care nu s'au potrivit niciodată mai bine ca acum. Cât de zăbavnici suntem și noi cu inima spre cel ce neîncetat ne strigă: „*Vențiți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni*“ (Matei 11. 28).

Și într'adevăr, El și numai El, este în măsură să dea odihnă și alinare sufletelor noastre atât de zbuciumate. Numai Iisus e pentru noi Samarineanul milostiv ce ne poate lega și tămădui toate ranele noastre, atât cele trupești, cât și cele sufletești.

În Hristos și învățătura Lui, e pace și fericirea lumii acesteia. Cuvintele Lui sunt râuri de apă vie și preceptele Lui vor supravețui tuturor principiilor, în care toți și întotdeauna vor găsi îndreptare și ajutor.

„*Cerul și pământul vor trece, iar cuvintele mele nu vor trece*“, zice El.

Acestea dar trebuie să fie călăuza tuturor gânditorilor, celor ce cugetă la pacea și fericirea acestei lumi.

Învrednicește-ne dar și pe noi Doamne, să descoperim cărăruia ce duce spre acel divin și miraculos izvor de apă vie și dă-ne să auzim și să ne îndreptăm către glasul celui ce și acum strigă în pustiu: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*“! (Ioan 14. 6).

Pr. Iuliu Cires

Despre ce să predicăm ?

Duminica Floriilor: DESPRE MILOSTENIE ȘI IUBIRE.

Evanghelia dela Ioan 12, 1-18 scrie între altele despre ungerea lui Iisus cu mir de către Maria sora lui Lazăr. De mirul adus de Maria s'a umplut toată casa de miros. Iuda Iscarioteanul, unul din ucenicii Domnului a întrebat: *Pentru ce nu s'a vândut acest mir pe trei sute de dinari și să se fi dat săracilor*. (Ioan 12,5). Sfinții evangheliști Matei (26,9) și Marcu (14,5) vorbind despre ungerea lui Iisus cu mir în casa lui Simon leprosul de către o femeie al cărei nume nu este cunoscut, spun că întrebarea a fost și din partea celorlalți apostoli și că unii, sau cei mai mulți murmurau pentru risipa ce s'a făcut cu mirul. Banul era idolul lui Iuda. În ban vedea puțința de îmbogățire și mijloc de a face milostenie, dacă ar fi tre-

bunță. Milostenia o făcea mai mult de silă, dar nu vedea deosebirea între milostenie și între iubire.

În biserica creștină se întrebuințează mirul tămâia, smirna pentru ceea ce închipuiesc, dar și pentru mirosul lău plăcut. Mirul este semnul darului dumnezeesc. Smirna și tămâia sunt semne ale jertfei cu miros de bună mireasmă. Mirosul lor este plăcut și liniștitor, așa cum este al florilor din grădină și al câmpului înverzît sau al pădurii de brazi. Dar sunt și oameni, cari nu pot suferi nici mirosul de floare, nici rășina pădurii de brazi, nici al tămâiei și smirnei, nici al mirului. Despre unii ca aceștia se știe că au mirosul stricat și poate mai curând se împacă simțind mirosul greu de hoituri decât pe cel de tămâie. Dar mai este ceva stricat și în suflet, ca să nu poți suferi mirosul de tămâie, de smirnă, de mir sau de floare

Despre Tobie este scris, că un demon a voit să-l omoare în noaptea nunții. Tobie însă ascultând de sfatul îngerului Rafael a afumat în casă cu inima și ficatul dintr'un pește. Și simțind demonul mirosul acesta a fugit în părțile de sus ale Egiptului și l-a legat în gerul.

Tot așa fuge și se turbură și omul care e cu suflet rău, sau cu suflet pus sub stăpânirea durerilor rele. Anume precum se turbură demonul de mirosul celor ce sunt semnele darului, ale jertfei și ale rugăciunii, tot așa se turbură și oamenii cari se pun în slujba demonului. În chipul acesta s'a turburat și Iuda, pentru că Satana îl îndemna să se răsvrătească și să ducă și pe ceilalți la răsvrătire împotriva lui Iisus Hristos.

Cât a fost de scump mirul risipit de Maria? La înmulțirea pâinilor, când era vorba de săturarea celor cinci mii de oameni, unii dintre apostoli se gândeau să meargă să cumpere pâine de două sute de dinari. Dacă de două sute de dinari ar fi putut cumpăra atâta pâine de să fie pentru cinci mii de oameni, ne putem închipui, că trei sute de dinari era o sumă însemnată. În banii noștri ar face cam două sute lei aur.

Datornicul neiertător, precum și une sfânta Evanghelie (Matei 18,28) a fost gata să se arunce să gătuiască și n'a vrut să ierte, nici să aștepte, ci a dus de a aruncat în temniță pe cel ce-i era dator o sută de dinari. Atunci cum să nu se fi turburat Iuda de mirosul unui mir care prețuia trei sute de dinari?

Iuda era, cum am zice azi, casierul apostolilor. Mănuirea banilor totdeauna a fost primejdioasă pentru suflet. Te duce să-ți faci idol din ban, în ban să vezi singurul mijloc de a face bine cuiva, în bani să vezi singura puțință de un trai mai bun pentru tine. Dar noi știm că banul poate fi un mijloc de traiu, dar nu e nici singurul și

nici fericire nu dă. Oameni bogați cu bani mult și-ar da bucuros banii să poată cumpăra fericirea. Au fost și cerșetori cari au trăit cu coji mucigaite, au purtat zdrențe și au umblat murdari, numai să adune ban lângă ban. Bucuria lor a fost să și numere și să-și mângâie banii. De aceea, înțelepciunea din bătrâni a găsit adevărul, ca banu-i ochiul dracului.

Sunt lucruri uebănit mai prețioase. Un cuvânt, o faptă, un semn de dragoste chiar și pentru cerșetori prețuește mai mult decât banul. O bătrână cerșea șezând în apropierea unei șcaale. Școlărițele îi puneau în coș felii de pâine, sau bani. Bătrâna primea, le mulțamea frumos și ee ruga pentru fiecare. Era însă o școlăriță săracă, de nu-i putea aduce nici pâine, nici bani. Cum venea însă primăvara, aducea câte o floare și bătrâna prindea mâna școlăriței, o strângea la piept și fața bătrânei se făcea lumincasă și senină, așa de mult se bucura de flori: Toate-mi aduc pâine sau bani, că toate-s bune; flori numai tu mi aduci, căci numai tu ai sufletul ca o floare. Toate au milă de neputința mea, dar numai tu singură mă iubești. Tot așa Hristos Domnul porunceea să se dea săracilor milostenie, dar a prețuit și pentru sine și pentru săraci semnul de iubire arătat pentru Maria.

Vai, nu e bine să ne gârdim numai și numai la stomac, căci atunci am uita sufletul. Omul trebuie să aibă și bucurii mai înalte decât plăcerea stomacului. Copiii obișnuiți numai cu plăcerea mâncării și cu fericirea stomacului plin, nu vor ști să simtă niciodată bucuriile unui câmp verde, pentru un lan de grâu ce se leagă în adierea vântului, nici pentru o floare și tot așa nici pentru un cuvânt frumos sau pentru o cântare dulce.

Săracii cei mai lihniți de foame își doresc mai presus de mâncare bucuriile unui semn de iubire, sau ale unui cuvânt de mângâiere.

Dumineca Floriilor este ziua florilor, a ramurilor verzi, a cântării ce izvorește din suflet ca mirosul din floare. Floriile sunt ziua mirosului de tămâie și de mir și a iubirii frumoase ce se arată prin flori, prin ramuri verzi, prin mir și prin cântare. Prin ungerea lui Iisus cu mir Maria ne-a dat exemplul unei iubiri și această iubire lipsea din sufletul întunecat al lui Iuda Iscarioteanul.

F. C.

Reviste

Revista Teologică, la patruzeci de ani de apariție.

În viața sbuciumată a scrisului periodic bisericesc, popasul, la împlinirea a patru decenii de existență a uneia din cele mai selecte periodice, nu

numai din țară ci din întreg Răsăritul ortodox, e necesar.

E necesar, nu pentru a încrusta pe răbojul vremii o simplă aniversare oarecare, ci pentru a face procesul unui lung șir de ani, ani înghițiți de involburarea vremilor ce le trăim și mai ales pentru a recunoaște și aprecia munca depusă zi de zi, și an de an, de directorii și colaboratorii săi, muncă nu tocmai ușoară, pentru că nu e lucru mare să scrii, dar e lucru foarte mare să scrii bine. Și bine, în adevăratul sens al cuvântului, s'a scris în această revistă, de către teologii condeeri ai spiritualității românești și ortodoxe.

Creindu-li-se, prin purtarea de grijă a celui chemat s'o facă, o ambianță propice spiritualizării și mai ales exteriorizării acestei spiritualități, profesorii dela Academia Andreiană, ctitoria altui mare iluminat, au fost și sunt la înălțimea sublimă lor chemări, contribuind cu talanții ce li s'au încredințat, la luminarea și desfătarea sufletească a celor cari nu s'au putut ridica până la dânșii.

Prin prisma aceasta trebuesc priviți cei patruzeci de ani scurși dela prima apariție a „Revistei Teologice“ dela Sibiu, ani cari ni s'ar părea puțini la număr — abea jumătate din viața unui om — darei îmbracă în vederea noastră dimensiuni de epocă, după cum, atât de plastic relevă, actualul ei director, Prof. Dr. Grigorie T. Marcu, căci aceștia nu sunt ani ca oricare alții ci „Sunt cei patruzeci de ani de existență ai „Revistei Teologice“ cărora le corespunde, în evoluția vieții noastre bisericești, cea mai epică sfortare de creștere și expansiune în Duh a clerului ortodox român din Ardealul atâtor crude desmoșteniri ale unei sorți ingrate.“

Caetul ce poartă după titlu, cifrele 1907-1947, cuprinde, în afară de articolul aniversar: *Atitudini: Fidelitate față de original*, semnat de directorul revistei, alte substanțiale articole ale distinșilor profesori și teologi: Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: *Del'nceput*, în care remarcă prodigioasa activitate cărturărească a I. P. S. Nicolae, prin recenta apariție a volumului al doilea „Biserica și Viața“, a I. P. S. Sale; Pr. Dr. T. Gherasimescu: *Technica misionară*, cuprinde instrucțiuni referitoare la multiplicarea tipăriturilor; Prof. Mariana E. Vasilescu, în *Spiritualitatea ortodoxă*, face o amplă incursiune în câmpul mistice ortodoxe, stăruind asupra „Rugăciunii lui Iisus“ în care s'ar cuprinde întreagă această spiritualitate; Pr. Dr. Nicolae Terchilă, cunoscut prin studiile și articolele de filosofie creștină, semnează începutul unui studiu interesant: *Filosofia antică, pedagog spre Hristos*; Pr. Ioan Opreș, continuă publicarea unei încercări de ontologie morală: *Moralitatea ca atitudine existențială*; Pr. Dr. Teodor Bodegă, care alături de prețuitul dsale coleg Prof. Dr. Ștefan Lupșa, prin enciclopedicile „noștințe a

cumulate, este nădejdea istoriei noastre bisericești, scrie sub titlul: *100 ani dela venirea lui Șaguna în Ardeal*, despre o carte de rugăciuni ms. al acestuia, o scrisoare necunoscută a lui Șaguna în chestiunea universității românești și traduce, din limba slavorusă, câteva scrisori ale acestuia către mitropolitul sârb din Carloviț.

„*Mișcarea literară*“ este susținută de: Diacon Dr. N. Mladin, Pr. Dr. N. Terchilă, Dr. E. Vasilescu, care se ocupă de „*Religia Iubirii*“, ultima lucrare a Păr. Prof. Dr. Ilarion V. Felea, despre care scrie că „fiind înzestrat cu o admirabilă putere de sinteză, știind să deosebească esențialul de secundar și inutil și beneficiind, mai presus de toate, de un stil vioiu, colorat, inspirat până la adevărata poezie, ... a căutat să cuprindă în 50 meditații și conferințe apologetice adevărurile fundamentale ale creștinismului, adecă acele adevăruri care se referă la concepția creștină despre lume, despre om, despre religie și viață în general“. Mai semnează recenzii: Dr. Grigorie T. Marcu, Dr. C. Sârbu, Șt. Zissulescu și Prot. Dr. Ștefan Lupșa.

În „*Cronică*“ Păr. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu, găsește calde cuvinte de apreciere a celui ce a fost profesorul de istorie dela Caransebeș, Prot. Dr. Ștefan Pop.

Notele și Informațiile, sunt semnate de Dr. Gr. M. și Arh. † C.

Condițiile tehnice, cu toată vitregia vremilor, sunt la înălțimea conținutului spiritual.

Ca încheiere, nu putem decât să urăm Revistei Teologice să mai aniverseze cât mai multe olimpiade decimale, ca aceasta de acum.

Ilie Gh. Crișan

Informațiuni

■ **P. S. Sa Părintele Episcop Andrei printre tineret.** Reluând șirul vizitațiilor făcute în anul școlar trecut pe la toate școlile secundare și profesionale din Arad, Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei, după ce a dat acum două săptămâni prețioase îndrumări elevilor dela școlile de ucenice și ucenici din localitate, a participat Duminecă 23 Martie a. c. la sf. Liturghie slujită în capela Liceului de fete „Elena Ghiba Birta. La intrarea în edificiul școlii, dna Directoare Lica Negru a rostit câteva cuvinte de bun venit, după cari înaltul Ierarh a fost condus printre șirurile de eleve purtând buchete de flori în capela Liceului. Aci P. C. Părinte Profesor Nicolae Țandru dimpreună cu diaconul D. Dărău a slujit sf. Liturghie, de față fiind întreg corpul profesoral, iar elevele au dat răspunsurile liturgice sub conducerea dsoarei Prof. Elena Papp.

La priceasnă Prea sfinția Sa Părintele Episcop a vorbit despre „Glasul lui Dumnezeu în natură și în conștiința omului“, lăsând urme neșterse în sufle-

tele tinerelor eleve.

La finea sf. Liturghii corul școlii a executat mai multe cântări religioase.

■ **I. P. S. Patriarh Nicodim și I. P. C. Arhimandrit Partenie Bușcu**, starețul sf. Mănăstiri Cernica jud. Ilfov, au adresat un călduros îndemn poporului drept credincios pentru strângerea de ajutoare în vederea restaurării străvechiului locaș vovodal, care a avut mult de suferit de pe urma cutremurului și a războiului.

Donațiile se pot trimite și prin poștă pe adresa sf. Mănăstiri

■ **Noul Director general la Culte.** De curând a fost numit Director general la Ministerul Cultelor, P. C. Părinte Dr. Gr. Cernăianu, iar fostul Director general, Părintele Zaharia Mântulescu, a fost numit Consilier superior la același Minister.

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului

Nr. 949-1947.

Comunicat

(Continuare)

27. Ioan Buțiu, preot, parohia Arad-Micălaca Nouă, Arad, clasa de numire 9, vechime 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 238.700 lei.

28. Gheorghe Lițiu, preot, parohia Arad-Șega, Arad, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 231.000 lei.

29. Cornel Caceu, preot, Spitalele Arad, clasa de numire 9, vechimea 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 238.700 lei.

30. Nicolae Vancea, preot parohia Penitenciaru Arad, clasa de numire 9, vechimea 17 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. I, salar 277.200 lei.

31. Zenovie Brădean, preot, parohia Curtici I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 30 ani, clasa de încadrare 24, coeficient de clasă 2,15, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 298.000 lei.

32. Iuliu Lorinț preot, parohia Curtici II, Arad, clasa de numire 9, vechime 34 ani, clasa de încadrare 26, coeficient de clasă 2,25, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 311.900 lei.

33. Traian Magoș, preot, parohia Curtici III, Arad, clasa de numire 9, vechime 10 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 228.700 lei.

34. Ioan Brândaș, preot, parohia Aradul Nou, Arad, clasa de numire 9, vechimea 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 214.800 lei.

35. Pavel Tripa, preot, parohia Ineu, I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 214.800 lei.

36. Dr. Ioan Cociuban, preot, protopop, parohia Ineu II, Arad, clasa de numire 9, vechime 32 ani, clasa de încadrare 25, coeficient de clasă 2,20, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 304.900 lei.

37. Constantin Feier, preot, parohia Ineu, III, Arad, clasa de numire 9, vechime 29 ani, clasa de încadrare 23, coeficient de clasă 2,10, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 291.100 lei.

33. Teodor Șerb, preot, parohia Nădlac I, Arad, clasa de numire 9, vechime 10 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 228.700 lei.

39. Pavel Goia, preot, parohia Nădlac II, Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 235.600 lei.

40. Nicolae Ardelean, preot, parohia Pecica I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 28 ani, clasa de încadrare 23, coeficient de clasă 2,10, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 291.100 lei.

41. Ioan Popescu, preot, parohia Pecica II, Arad, clasa de numire 9, vechime 40 ani, clasa de încadrare 29, coeficient de clasă 2,40, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 332.600 lei.

42. Dimitrie Morar, preot, parohia Pecica III, Arad clasa de numire 9, vechime 35 ani, clasa de încadrare 26, coeficient de clasă 2,25, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 311.900 lei.

43. Teodor Șiclovan preot, parohia Rovine, Arad clasa de numire 9, vechime 10 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. II, salar 228.700 lei.

44. Petru Vușdea preot, parohia Aciua, Arad clasa de numire 9, vechime 35 ani, clasa de încadrare 27, coeficient de clasă 2,30, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 283.400 lei.

45. Cornel Micluța preot, parohia Aciuța Arad, clasa de numire 7, vechimea 28 ani, clasa de încadrare 21, coeficient de clasă 2,00, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 246.400 lei.

46. Sabin Bursașiu, preot, parohia Agriș II, Arad, clasa de numire 9, vechime 20 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 234.100 lei.

47. Traian Vraciu preot, parohia Aldești, Arad, clasa de numire 7, vechime 22 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

48. Ioan Popoviciu, preot, parohia Almaș I, Arad, clasa de numire 7, vechime 40 ani, clasa de încadrare 27, coeficient de clasă 2,30, coeficient de

funcție 2,20, categ. III, salar 283.400 lei.

49. Gheorghe Cereanțu, preot, parohia Almaș II, Arad, clasa de numire 9, vechime 15 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

50. Traian Pantoș preot, parohia Andrei Șaguna Arad, clasa de numire 5, vechime 19 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

51. Atanasie Căpitan, preot, parohia Apateu I, Arad, clasa de numire 7, vechime 42 ani, clasa de încadrare 28, coeficient de clasă 2,35, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 289.500 lei.

52. Traian Precupaș, preot, parohia Apateu II, Arad, clasa de numire 9, vechimea 9 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.100 lei.

53. Sabin Faur, preot parohia Arăneag, Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 209.400 lei.

Publicație

Parohia ort. rom. Voivodeni, jud. Arad publică licitație cu oferte închise pe ziua de 7 Aprilie 1947 ora 10 a. m. pentru pictarea iconostasului și a pictorilor murale a sf. Biserici.

Planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial Voivodeni.

Nr. 598-1947.

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc din parohia Vărădia de Mureș, protopopiatul Săvârșin se publică concurs cu termen de 30 zile.

Venite:

Folosința alor 8 voturi urbariale.

1100 stj. pământ arabil.

Stelele legale.

Salarul dela Stat, pe care parohia nu îl garantează.

Indatoriri:

A conlucra cu preotul la toate slujbele oficiale și particulare conștiincios și punctual.

A instrui elevii școlii primare în răspunsurile liturgice și la cetirea Apostolului, cântând cu ei regulat la Sf. Liturghie.

A plăti din al său pe eventual cântăreț ajutor, cum și toate impozitele după beneficiul său.

A ajuta pe preot la colportajul din parohie.

Cererile se vor înainta Veneratului Consiliu Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 16 Martie 1947.

† ANDREI
Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu
consilier referent eparhial.